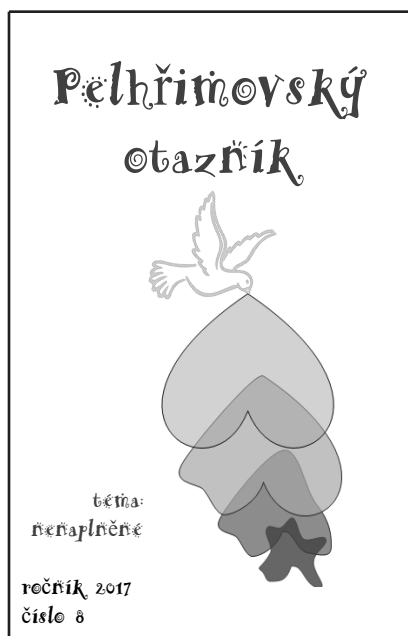

OBÁLKA MINULÉHO ČÍSLA

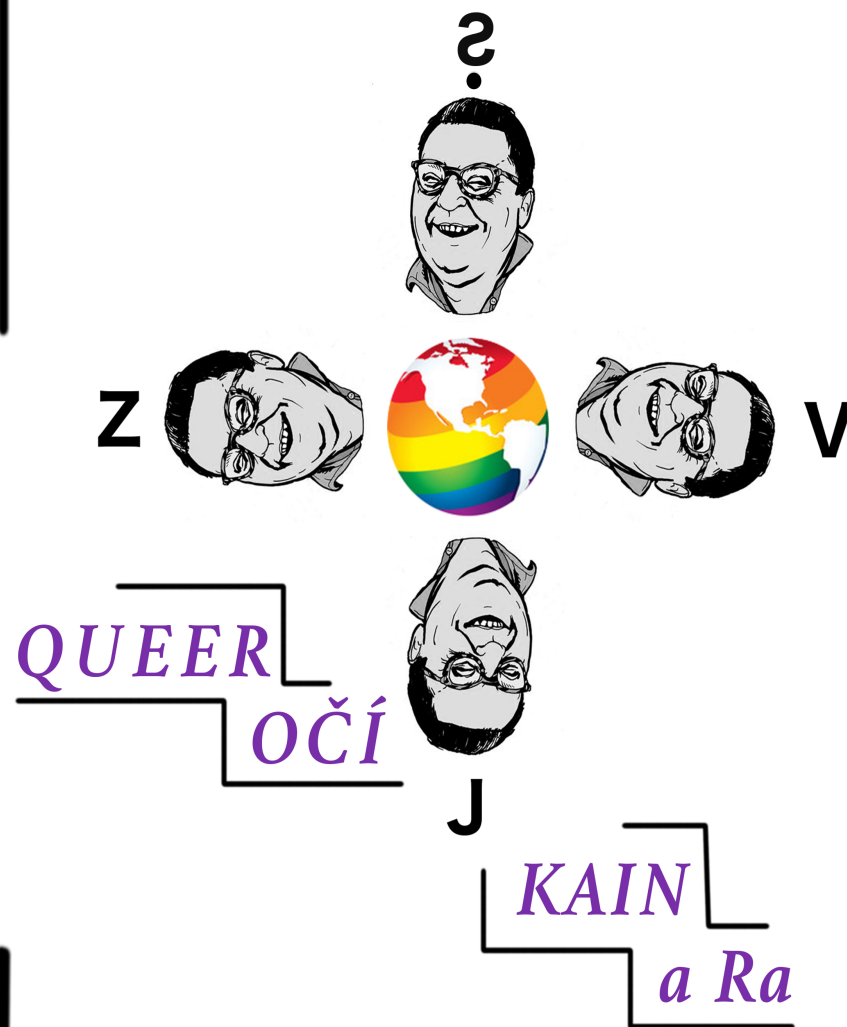
kontakt: pelhřimovskyyotaznik@seznam.cz

facebook: <https://facebook.com/pages/Pelhřimovský-otazník>

Založili jsme první totálně netransparentní účet, na který nám můžete posílat peněžní dary do 0,2 Kč

Pelhřimovský otazník

9/2017

OBSAH

Z DOZA STOLU

Jestli jste různým způsobem nestihli léto, otevřeli jste tu správnou věc. Její kožené vydání, které bylo spíchnuto horkou jehlou (a to nemáme nic společného s časopisem Burda Style), je vzdáním holdu jisté formě literární, což snadno pochopíte během čtení tohoto slunného petičního čísla. A pokud nepochopíte (nestihnete), pak nezbyvá nic jiného než se těšit na následující číslo a příští léto.

V rolích literátů: Efko, KubajZ, MONA, Jakub Marek, Stanislav, Václav Vácha, Bleku BACHA, Vincent, Mary-šama-Use, Koloman KrumpácZ, Biaggi, paZIFIš-CHEspitZMAus, QueerPunk a 00

Pelhřimovský otazník, č. 9, 2017

Od boku.....	2-3 (KubajZ, Efko)
“Češi do toho!”.....	4-5 (Efko)
Výchova mažorettek v Čechách, aneb emancipace po Pelhřimovsku.....	6-7 (Mona)
Děcka.....	8-10 (Mary-šama-Use)

QUEER OČÍ J. KAIN - A - RA

Nález.....	12-13 (Bleku BACHA)
Operace Vyšehrad.....	14-16 (QueerPunk)
Kainarova myšlenka nového uspořádání světa.....	17-18 (Koloman KrumpácZ)
Hlubiny a odrazy Kainarovy evoluční lingvistiky.....	19-20 (Vincent)

Odkud se vzaly názvy tvrdého alkoholu.....	21 (Jakub Marek)
Pět faktů o Woodstocku, které hipíci nechtějí, abyste věděli.....	22-28 (KubajZ)
Viktorka blbne.....	29-30 (Biaggi)
Nalezeno v mlze.....	31-32 (PacifischeSpitzmaus)
Takové hezké ráno, 15. 5. 2017.....	33 (00)
Rozškvařené břicho, Na výsluní kousek od Vlášence.....	34 (Stanislav, Vácha)

Rozškvařené břicho,
které hlad nemá
a žízeň, tu prosím už ne.
Odpojen-kniha není záchytný bod
gril být nemusí, au
stát nenamočen
spolu s namočenými
svrbení po těle,
kde přesně?
za co může pot?
za lepivost
šlahouny bzučí
a bzučí a zurčí
brácha brání
budky do bobu

Stanislav

Na výsluní kousek od Vlášence

Můj dům
Můj hrad
Moje oplocení
Moje území
Moje
V Magické zahradě ve Vlášenci
je do kamene vytesán Otoman
má nohy kovový
Otoman na milování a ležení.
Umělec nabízí jeho příběh.
Člověk může bydlet kdekoliv
tady na Zemi,
když je svobodný
a neuvězní se sám
do postaveného domu
třeba na Výsluní.
Otoman v domě je pouze pro něho
je budoucím sarkofágem pro umření
až nohy mu zreziví.
Potom je Moje v příběhu života
Mojí ironií!

Václav Vácha

Výsledky kvízu 27: 1a, 2d, 3d, u otázky 4 se nechovala správná odpověď, 5c, 6b.

*Ke splnění zkoušky a postupu do 3. ročníku vyžadoval Kainar alespoň 4 správné odpovědi.

Z DOZA STOLU

Takové hezké ráno

Máš vilu a k čemu ti je, když něco ve mně nedovolí ji obydlet.

Máš skvělé děti a k čemu ti to je, když něco ve mně nedovolí je milovat.

Máš muže boha a k čemu ti to je, když něco ve mně nedovolí se ho dotýkat.

Máš vzduch v plicích a k čemu ti to je, když něco ve mně nedovolí dýchat.

Takové hezké ráno to bude, až nebudeš je mít!!!!

00

15. 5. 2016

Tvé oči jsou dnes modré,
šedomodré barvy ledu na rybníku
nezbaveny prstence hnědého rámu.

Tvé oči jsou dnes jako moje
a ty naše labilní povahy se špetkou
sobeckosti po mámě.

Dnes mi dochází význam tvých slov...
Hradby mé nezdolné výry se hroutí,
aby mohly už zítra jak Fénix povstat z
popela.

Vkrádám se dnes jak zloděj dírou v plotě
do mých zahrad
a i krajina, jež mi byla dříve domovem
mě nepřijala.

Jako jsem já odsunula ji, Tebe, Vás
všechny zde pro svůj přelud.

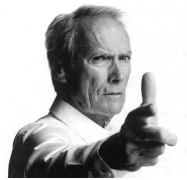
A tolikrát jsi mi to řekl!
Všechno mlčí. I já. Dveře mi zůstávají
zavřeny.

Ani ozvěny není slyšet, odkud by se
vzala?

Jdu řízena autopilotem,
z podpaží řinou se mi kýble dehtu barvy
rudé,
jakou nosí i má dnešní nálada.

00

OD BOKU

Ňús

„Zde vidíte pravou nohu, zde vidíte levou nohu.“ (důkaz, že Zeman se těší dobrému zdraví, když se postaví na dvě nohy opřen o židli)

Strana KSČM aspiruje na cenu za první seriál věnovaný břichomluvectví, který se jmenuje „Jsem váš hlas.“

Veleba z SPO zavedl nový pojem a spojením nespojitelného se budoucím generacím možná otevře nová studijní perspektiva. Půjde o rozvoj humanitárního vzdělávání.

Olivie Žižková, známá především jako revival Darinky Rolincové a fotosessionem s Jirkou Krytinářem, stoupá po žebříčku Bizárčart 100 s písní „Já volím SPD“. Tato píseň sklidila mezi hudebními kritiky veliký ohlas, který se prý projeví nástupem do „pochtivé české tramvaje, která jede společně s Tomiem do budoucnosti.“

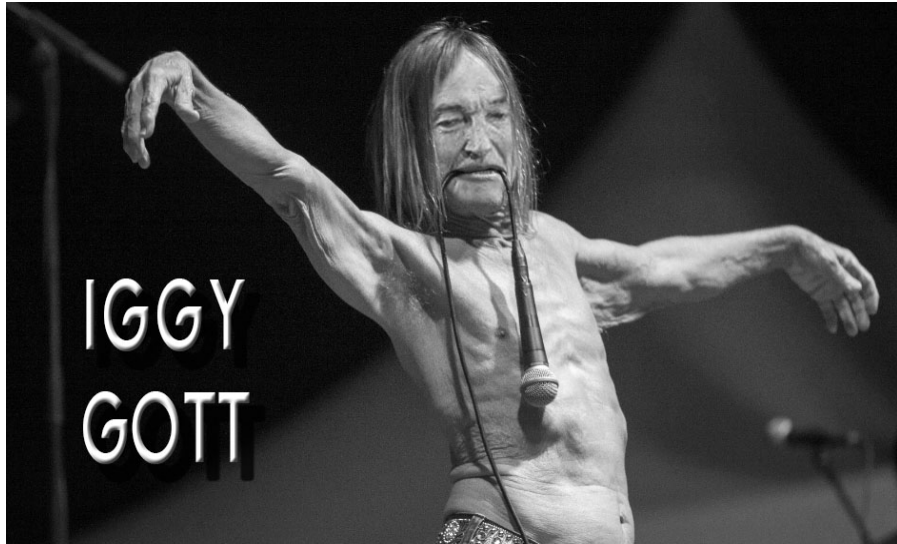
Každý milovník pirátů ať už z Karibiku nebo Černého korzáru ví, že ve chvílích nudy hráli na akordeon.

OD BOKU

Z DOZA STOLU

EP: Cože? Deprese? Tak to už tu bylo Ano, už jste slyšel, že lidé podobného Rozumět Ražení se k sobě přitahují a je jim Pochopí vynořujíc se z mlhy, že je to láska a že má Spolu víc než dobře, někdy snad Různé podoby a každý si pod tím Je na té svobodě krásné

BK: Pojmeme představí různé a to Před bílými vraty Květina papírových růží přibyl jeden gauč Stojíme na 46 z léta zbyla na okně A koberec. Jakub čte povídku o Nelze poznat kdo je dnes masochista Kráse života kolem něj. Má tři strany A kdo sadista. Zda-li J mučí Prsty nedokáže přepínat tlačítko Četbou nás nebo sebe, protože už zmrzlými Fotoaparátu, ze kterého čte Diapozitiv. Nezbývá než zaspívat nějaký ten Lásek a zapálit na odraze Pochcat posvátné místo prvních zrcadla cože zas vy tři? Ego, bobrego a Id.

paZIFIsCHEspitZMAus

3

32

Z DOZA STOLU

Nalezeno v mlze (divadelní hra na pokračování)

První part. Komontáž na výstavu obrazů.

EP: Reaguji na výzvu od jednoho typu ho tedy soudruhem, reaguji na jeho kterého vůbec nemám v přátelích, nazvěme. Mě dala, stejně jako, Poznámku Eva a její chlapeci Úžasné schůzky na bytě Na vtíp. Čech, Rus a Američan jdou do Ondrou, Míšou a Markétou vzpomenouti Letadla A letuška na ně: měsících se naše nemístné kdydy Cože, zas vy tři? V posledních motaly kolem bible a svaté trojice, ruská trojka, která je zapojena padl výraz trojispřeží, v mysli korealisticky od trojispřeží a vyděle-na tak 3 příběhy. Dvěma.

SMPŠ: Nu a dnes máme 3. 3. Klubko: Ona je úžasná, kdo by Proč. Protože není romantik! ji nemiloval. XY a my víme Měsíc vystupující z mlhy po rámu obrazu dnešní skutečný výlet do Třeště Jana Zrzavého. Imaginární a Sny v krabici.

KP: Těší mě desiluse. To se k Dobrý den, já jsem melancholik. Sobě hodíme.

SMPŠ: Kdydy i verše. Však víme z večera, „A já tu nahrávku smazal!“ všechny ty, že rána kytarou po hlavě v pravý čas na Příběh 3. Měl jsem takový sen. Pravém místě, udělá divy.

EP: Odpoledne jdu zpívat se Zámotgem K říká, že jsou kurzy na odbourávání Strašně se smějeme, píšu básně. P Strachu. Pak je smutnej. Pš má nádherné obrazy! Moře, moře a ona je nasraná, on je melancholik. Ženy. Krása a pak mi ukazuje své tmavé Nádhera. Vidím tam nádrž Jakubova Krajiny s měsícem a odrazem v řece, Svářeče a ten modrý měsíc, na obraze Na něm bůh a celý večer Se šmouhami, když se zhasne objeví se Je s námi jako v moudru budhova Bůh je více námi Duchu jiné P spřízněné duše Než my s ním. A včera, debatující o něm myslily Romantické duše. Odplouváme na Jsme na své sny, na potřebu svobody Vlně čínské poezie k mlhám za Romantičtí.

SMPŠ: Teda až na XY Svitou měsíce zjišťujeme, jak jsme

HILAVÁK

„Češi do toho!“

Staromák prázdněj, žádnej hokej ani fotbal se nehraje, i přesto české lví a orlí srdce má dostatek podnětů, aby mohlo zdravě bít. I bez návštěvy IKEMu. Vlastenectví roste úměrně cenám benzínu. S tempem rovnajícím se rychlostem vlaků TGV patrioti zakládají své strany, jelikož volby se blíží a každý lídr si o sobě myslí, že je Janem Žižkou. Údiv střídá úžas. To by si pánové Platón a Aristotelés mohli mnout ruce, jak dobře zvolili tato dvě naladění, která fungují i v 21. století. Mohli, ale po nich nenastupuje bohužel filosofie, nýbrž demagogie. Zhoubné to jádro demokracie.

Takhle ráno usedám do auta a šinu si to za nákladákem padesát na silnici první třídy. Všechno je tak, jak vždy. V tom mě najednou udeří známé tři barvy z billboardu. Sakra. Tak vlastenectví už nezná hranic. Co ty lidi jen blbnou? To si zaplatí pronájem reklamní plochy jen aby tam čněla česká vlajka? A na druhým, třetím, čtvrtým billboardu to samé. Říkal jsem si, že by to mohla být i docela dobrá satira. Kulový.

Úžas to byl tak veliký, že jsem si musel zjistit, zda mě smysly

neklamaly či zda se neděje něco, co se na maloměsto dostane až když to vyjde v Praze z módy. K mé úlevě nejde o ještě větší zradikalizování části hrdých part národa, nýbrž o „protest“ majitelů oněch reklamních ploch.

Protestují proti úpravě zákona, která by zakazovala umístování „cedulí jak kráva“ ve vzdálenosti až 250 metrů od silnice. A to s platností od začátku září. Z české vlajky se tak stal rukojmí, který by měl zabránit zakrývání a následnému odstraňování těchto ploch. Státní symbol je státní symbol. Ať už jde o českou vlajku nebo o rudé trenky na Hradě. Spor o vyčištění „reklamního smogu“ skončí pravděpodobně u soudu, čímž má český píseček o další kauzu postaráno.

Již několikrát proběhlo éterem, že obrovské reklamy, které lemují silnice a dálnice, rozptylují řidičovu pozornost. Příkladem za všechny může být velký billboard firmy Martini s ženou, která šůry sledovala závod Formule 1 na okruhu v Monaku. Lewis Hamilton prý kvůli němu havaroval. Ostatní závodníci si stěžovali rovněž, a proto byl sundán.

HILAVÁK

Jedete-li do sousedního Rakouska, Německa či dále do Švýcarska, Francie, pak vás do očí ihned praští něco divného. Je tam „poněkud čisto“. Ale nejde o přírodu, nýbrž o to, že tam není na každém kilometru pět obřích, různě barevných tabulí. Člověk se tak soustředí na dopravní značení a celkově na bezpečnou jízdu. Avšak radikální zvrat přichází, kdy po několikadenní výpravě v zahraničí, přejíždíte hranice a už od prvních kilometrů jste zavaleni reklamou. Její intenzita a velkoformátovost způsobuje, že se na ní člověk nemůže

nedívat. Je totiž všudypřítomná.

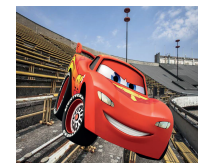
Krok k odstranění reklam je tak dle mého soudu krokem kupředu. Pokud je myšlen vážně a ne jako předvolební tah, pak dá více, než sebere. Čistota prostředí je tím, kde vyloženě zaostáváme za Západem. A to se zatím mluví jen o reklamách u dálnic a silnic. Tedy příští zastávka – Odstranění grafického odpadu z měst. Češi do toho!

Efko

5

MOTORBRANÍ

Pokud tedy nebude moci do Maďarska Heineken, nebude tam moci Formule 1. Řešení je jednoduché a není tak daleko. Maximálně tři hodiny autem severozápadně od Budapeště, kde se Hungaroring nachází, leží krásný moderní autodrom zvaný Slovakiaring, který je

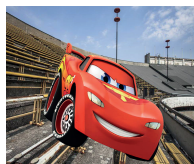
homologován i pro závody Formule 1. A pokud Slováci Maďarům vyfouknou Velkou cenu, tak se z toho Uhři posevou. Mysli Viki hlavou a radši dostav Balatonring.

Biaggi

30

MOTORBRANI

Viktorka blbne

Mistrovství světa v populismu je poslední roky velmi vyrovnané a nezdá se, že bychom v nejbližší době mohli vidět jasného vítěze. Americký pohár vyhrál jasně prezident Trump a evropské národňáky jsou již také celkem jasné. U nás je to zatím boj mnoha kohoutů, kteří, zdá se, ještě nevytáhli všechny své trumfy a mohou svůj um posunout o kousek dál. Já bych se ale v tomto komediálním sloupku rád zaměřil na maďarského předsedu vlády a úřadujícího mistra Maďarska v populistických žvástech a činech, pana Viktora Orbána.

Viktor je stejně starý jako moje maminka. Viktor stejně jako moje maminka nemá rád bolševický svině. Viktor se velmi zasloužil o pád komunismu ve své zemi. Viktorovi ale zřejmě stoupla do hlavy moc a sláva a stal se z něj idiot, zatímco moje maminka je stále šarmantní, inteligentní, krásná dáma.

Viktor se letos zase předvedl, když prohlásil, že uvede v platnost zákon zakazující zobrazování červené pěticipé hvězdy. Tímto by se komunistická hvězdička zařadila mezi takové velikány, jakým je například slavný hakenkreuz. Největší problém toto tvoří pro dva světové korporáty. Prvním je ta

banda hovad, která šije trička s Che Guevarou.

Druhým je holandská mašina na pivo Heineken. Obchodní značka Heineken má v logu červenou pěticipou hvězdu již od roku 1930. Po druhé světové válce bylo logo staženo a vrátilo se po roce 1991. Dostí pochybuji o tom, že by se rodinnému pivovaru, jakým Heineken je, chtělo speciálně pro Maďarsko tisknout nové etikety bez hvězdiček. Vždyť jim to na těch zelených lahvích tak sluší.

Viktor tedy bude muset zakázat dovoz a prodej této značky a jeho země se ocitne bez přísunu holandského moku. To by zase tolik nevadilo. Heineken je přeci "europivo", jak se v různých vesnických kruzích říká. Horší nadávku snad pivu ani nemůžete ušetřit ve vesnických kruzích. Jenže je v tom ještě jeden háček.

Jednou z mála věcí, kterou se Uhři mohou pyšnit, je, že každoročně pořádají Velkou cenu Formule 1 na slavném Hungaroringu. Formule 1 vloni změnila majitele a ten si pomalu uvědomil, že závody sleduje více lidí, kteří si radši dají pivo než aby si našetřili na rolexky. Proto se rozhodl k předraženým hodinkám přibrat dalšího sponzora a tím se stal právě Heineken.

OTAZNÍK ?

Výchova mažoretek v Čechách, aneb emancipace po Pelhřimovsku

Jó, nikdy se nevrátí zlatá devadesátá léta, kdy minimálně třikrát do roka v hlavním vysílacím čase v bedně a s železnou pravidelností v každém zájezdovém autobuse, včetně těch, které vozily školní výlety, pouštěli Copak je to za vojáka. V tomhle filmovém eposu vedle dosud neolysalého Jiřího Langmajera působil tehdy neméně zánovní Karel Roden, který v závěru veledíla k okouzlení všech přihlížejících diváček učil pochodovat mažoretky...

Kinematografický zázrak zřejmě zapustil kořeny hlubší, než by se dalo čekat, a co by bylo možno jinde považovat za roztomilé retro, v Pelhřimově zuří plnou silou módního výstřelku. Zdejší dívčinky hromadně chodí do mažoretek, sebevědomě dupou podpatečky a točí bílými hůlkami, aby to natřely všem konkurenčním souborům, co jich v přílehlém vesmíru je. Snad se jejich pyšné maminky, které je do mažoretek vypravují, zhlédly ve výše zmíněném filmu a jeho protagonistech. Snad v skrytu duše toužily naslouchat povětlům úhledného vojáčka s cynickým úsměvem a citlivou duší a tak dále ... projekce dívčích snů do maminkovských ambic je stará jako lidstvo.

Nehodlám zpochybňovat

zásluhy a úspěchy pelhřimovského kroužku. Pozastavuju se jen nad důvody obliby a obdivu vůči mažoretkování u malých slečen, jejichž defilé bývá v Pelhřimově začasť k vidění.

Na internetu se píše něco o mažoretkovém „hnutí“, které je rozšířené hlavně ve střední Evropě a je někde na pomezí kultury a sportu, který je tuze náročný a vyžaduje nejen pochodový krok, ale i souhru a choreografii. Na popularitě mu asi přidaly americké filmy s high school tematikou, kde se to hemží sličnými roztleskávačkami, které svým entuziasmem zachraňují školní fotbalová utkání a na to konto balí ty úplně nejhezčí hezouny. OK, tohle by mohl být argument, jenže na rozdíl od zámořských roztleskávaček se české mažoretky vyskytují bez fotbalistů.

Takže ušlechtilá jednodruhá zábava. O kluky tady určitě nejde. Určitě ne. Taky to není jenom o pochodování. Ne. Je to taky o šatičkách, botkách na podpatku, šminkách a drdolech, které se normálně nosit nemůžou, poněvadž „seš ještě malá, neumíš v tom chodit, prosím tě kouká ti z toho zadek, v těch podpatkách si akorát zlomíš nohu a malovat se budeš, až vyrosteš.“

OTAZNÍK ?

Takže něco jako hra na princeznu a velkou holku, jenomže legální, veřejná, za přihlížení hrdé rodiny a nadšeně skandujícího obecnstva. Ti zmiňovaní kluci můžou koukat taky a jistěže asi koukají, protože zatímco u normálních nezletilých dívek jsou obtahující a obnažující oděvy považovány za minimálně nevhodné a obhlížení skoro i trestné, u mažoretek je to v pořádku a dost možná se jedná o jádro celé záležitosti.

Má to spoustu objektivně změřitelných výchovných výhod takové mažoretkování. Především ten pohyb a následně ladné držení těla. Taky je tu ta sounáležitost a spolupráce se skupinou (levá – pravá, seno – sláma, zastavit stát, k boji zbraň připravit), bytí s kolektivem (čistě dívčím, tj

velmi pravděpodobně hašteřivým a závistivým, jak už takové holčičkovské party bývají od školky přes pracoviště až po důchoďák).

Takže malé slečny se učí pochodovat tanečním krokem, zdvihat kolínka a kooperovat. Být sexy a vědět, že v jednotě je síla. Nevypadnout z party, nevybočit z řady, držet formaci a jednotný design s ostatními. Prostě samé praktické věci, které by měla moderní žena umět, a postojte, jež by měla za všech okolností vyznávat a hájit. Našinec se ani nediví, že se to v našem milém Pelhřimově tak ujalo a tolik se to líbí.

MONA

NAPUBY

Členové Monticellského židovského komunitního centra začali dělat sendviče z 200 bochníků chleba, 20 kilogramů masa a 8 litrů nakládaných okurek. Jídlo se sem letecky převáželo z blízké letecké základny. Musela být paráda sledovat, jak se vaše komunistické „všechno všem“ ideály zhmotňují ve formě okurkových sendvičů, které připravují vaši nejbližší sousedé.

Lidé umírali

Abychom byli fér, umřeli jenom tři. Bylo to nicméně o dva víc, než kolik jich umřelo na chaotickém rapefestu známém jako Woodstock '99.

Pojďme si projít ztráty na životech: Jeden prasklý apendix. Jedno předávkování heroinem. Jedno děcko přejeté traktorem.

Jedna smrt mezi ostatní nepatří. Prasklý apendix... to je teda pech, co? Vybouchne vám orgán uprostřed davu půl milionu lidí? To je jako rodit během židovského exodu z Egypta. Hodně štěstí, třeba si vás někdo všimne.

Ten předávkovaný byl 18letý veterán z Vietnamu, což je na prd ještě víc. Pravděpodobně ho ošetřovali v improvizované klinice zřízené ve škole za Yasgurovou farmou (Což bylo asi lepší, než to měli předávkovaní

ošetřovaní ve Freak Out stanu. Provizorní nemocnici, kde sestry a LSD pardálově uklidňovali vycukané, paranoidní pošuky, kteří si vzali špatný trip.)

Stovky dětí byly ošetřovány s vážnými řeznými ranami na nohách. Jiní přišli dočasně slepí kvůli koukání do slunce. To je ale nejspíš problém na každé větší akci, ne?

Nejpodivnější smrtí byl ale 17letý kluk, který si dával dvacet v blátě, zabalený do spacáku, nevnímající hluk, vibrace a výfukové plyny traktoru, který ho chladnokrevně přejel. Řidiče se nikdy nepodařilo dohledat, ale i kdyby, co byste dělali? Bylo bláto. Nenapadlo ho to. No tak, jaká je šance, že když jezdíte po Woodstocku v traktoru, tak přejedete hipíka?

I tak, tenhle kluk umřel na Woodstocku. Na rozdíl od 497 tisíc příslušníků jeho generace, kteří s největší pravděpodobností umřou na nemoci srdce, komplikace plynoucí z cukrovky 2. typu, demenci, neoperovatelné nádory, zanedbání/týrání, sebevraždu, bizarní traktorové nehody, bizarní selhání ledvin nebo AIDS. Co byste si vybrali vy?

Přeložil KubajZ

NADUBY

A jako by nestačilo, že na každých 10 tisíc návštěvníků byly přesně -3 toalety, přivalový déšť z té toitoikové hojnosti navíc udělal jednu nechutnou hnědou břечku.

Jenže problémy byly větší než jen společný střevní odpad 500 tisíců lidí. Za Bethalem se od úterý, pět dní před začátkem koncertu, začaly pomalu tvořit kolony. Na silnicích stála opuštěná auta až do 30 kilometrů od Yasgurovy farmy, protože děcka se vykašlala na řízení a rozhodla se to dojít pěšky. Místní obyvatelé byli uvězněni. Účinkující se museli dopravovat helikoptéry (Častokrát ve vojenských. LOL, TA IRONIE).

A vzpomínáte si na ten roztomilý nápad prodávat vstupenky u brány? Jaké brány? Brány, ploty a jakékoliv prostředky, které měly zabránit, aby se z Woodstocku stala otevřená akce pro všechny, kdo dýchali, šly do kyttek už na začátku akce.

Jako by nestačilo, že byli ve Woodstocku armádou opuštěných aut uvězněni návštěvníci, místní obyvatelé, hromada výkalů i ujeté metafyzické řeči, promotéři navíc těžce podcenili jídelní stánky na třídní skotačení. Původním jídelním službám došlo jídlo brzy a jejich zásobovací auto po cestě na festival jedni velice nepohodoví hipíci přepadli.

V pátek, PRVNÍ DEN FESTIVALU, byli Woodstock Ventures bez jídla a měli tu drzost žádat své uvězněné sousedy, jestli by nedarovali sendviče. Zhruba 750 tisíc sendvičů, kdyby to nevadilo. Některým místním bylo hladových dětí tak líto, že pomáhali, jak jen mohli.

HILUČNÁ SAMOTA

Děcka

XY: Jaký to je, mít děti?

Následuje dlouhá pomlka a po dvou dnech, s vědomím, že TOBĚ mohou odpovědět doopravdy, jak to cítím, tento diapositiv:

Je to, jako když máš najednou místo hlavy zadek a zadku hlavu a někdy tu hlavu přímo v zadku a v ní nasr..o. Potýkáš se s tím, že některým lidem již nezáleží na tom, jak se máš ty, ale co prožívají tvoje děti, aniž by ty malé tvorečky vrhnuté do otroctví naší planety vůbec znali. S egoismem „v nor-mu“ to tak nějak jen zaznameneáš a někdy si z toho hlavu ani zadek neděláš. Jen otázka „Kde máš děti?“ se stává, trochu víc otravnou až tristní, ale nahrává na dobré smeče:)

Jaké je to mít děti? Jako když ti na návštěvu přijede strašně hluchý strýc a ty ho máš před ostatními i sebou akceptovat a stát při vás i ve chvílích, kdy se ti fakt nechce. Ale je skvělé, že si z něj sem tam mů-žeš vystřelit. Jenže on se pak urazí, protože od tebe, táty, s tím tak trochu nepočítá.

Takže, ta návštěva neustále překopává nebo alespoň narušuje tvoje plány a do všeho jde ráda/nerada s

tebou. Potřebuje zajistit primární potřeby, jako je teplo a jídlo (dnes seženeš ve velké míře případu pouze za peníze, když pomínu štědré výpomoci příbuzenstva malé návštěvy již dostanuvší). Je nasnadě zajistit i výplň volného času těmto breberám – hlavně nastudovat metodiku motivace a také mít trochu přehled o časových mírách udržitelnosti pozornosti v určitých úsecích věkového období, ehm, snad to někdo nazval přiměřeností. Počítej s tím, že návštěva se zdrží po zbytek tvého života. Prosím, nebuď naivní, že úderem osmnáctého roku tvého návštěvníka toto končí. Prostě se jen změní úhel pohledu a přibudou nové zkušenosti.

Mít děti ti zaručí být mistrem managementu a logistiky, zvláště v případě, pokud chceš stihnout i „svůj“ život, který nabízí takové krásy, jako je tvořivost, péče o sebe, devastace okolí a hra apod. Zvláště pokud jsi zasažen tou pohromou – inteligencí, kdy na tebe útočí nepřeborné množství možností a do toho se ti stane ne (s)hoda, že třeba potkáš lidi a zamilováváš se do nich, je bruslení na ledu života jed-na velká olympiáda. Připomínám, že zážitkem ladností pohybů, nikoliv soupeřením.

HLUČNÁ SAMOTA

Děti jsou dokonalou zástěrkou tvého chuligánství! Mít s sebou děti např. na perform nebo jiné neobvyklé akci v doprovodu VŠ titulu se vždy hodí. Tato výhoda však platí do určitého věku těch malých tyranů. V pozdějším moc nepočítej s rentou, že na podobné akce budou ony brát tebe:b

Mít děti znamená zajišťovat stravu a ty předešlé věci stvořením, které chvilkami až nenávidíš, ale nemůžeš to hulákat moc nahlas, protože se bojíš, že takové věci se neříkají. Třeba pro to, že by to mohl někdo považovat za směrodatný motiv k možnému přemístění těch malých lidí do péče nějakých větších lidí s názory odlišnými, než jsou ty tvoje. A teď je nasnadě, zda tato obava plyne z nějakého majetnického popudu, či by se toto pohnutí mohlo nazývat láskou, kterou okolí snad považuje v případě poměru rodič:-dítě za samozřejmost.

Mít děti znamená navázat vztah s neprobádanými vodami lidí, kteří jsou označováni jako rodinní příslušníci, a stejně tak s některými můžeš okolností, že se ti narodí děti, během krátkého časového úseku nit komunikace úplně odstříhnout. Třeba v případě, kdy se stihneš rozejít s otcem tvých bejbin.

K předešlému odstavci o nenávisti, který mě napadl při pozorování matky, která s takovým zvláštním odstupem krmila kočárek, doporučuji shlédnout film Mazací hlava od Davida Lynche.

Mít děti znamená zajímat se o jejich zájmy, které jim před tím samozřejmě musíš ukázat/nabídnout, protože se tě, v častějších případech jich, na ně někdo zeptá. Jenže ony-děti v těchto situacích z tobě neznámých, jen odhadnutelných důvodů, mlčí a nechají tuto kratochvilu, jako je odpověď, na tobě, takže se této nezbytnosti nevyhneš, pokud ovšem nemáš koule na to přiznat okolí, že je ti to úplně šumák, čímž se u některých trochu víc odstřešíš z jejich kolonky „oblíbení“. Ále...

Mít děti znamená zajímat se naplno o své soukromé zájmy, kdykoliv ti to ony dovolí svou ne-přítomností. Mzdn. Přijít si na společné zájmy.

Mít děti je ladost!!:) Říkala kamarádka mé matky, žijící se čtyřmi chlapci a jejich otcem. A já jí přikývuji, jen někdy se potýkám s myšlenkou: Proč to, kujva, nefunguje? Někdy se nehodí mít děti na určitých akcích, večercích trvajících do brzkých ranních hodin.

NAPUBY

Vyděšení organizátoři prosili místního bankéře o půjčku, což podporovali faktem, že Richie Rich Roberts má milion dolarů ve svěřeneckém fondu, který může použít jako zástavu. Pan Bankéř řekl: „Fajn,“ nasedl do auta a odjel do banky, což mohlo být daleko jednodušší, kdyby cesty dalších 15 kilometrů od festivalu nevypadaly takhle.

Pan Bankéř se přesto nějak do banky dostal, spočítal peníze, vlídně přijal Robertsův osobní šek na „50 nebo 100 tisíc dolarů“. Jedině tohle zabránilo tomu, aby se „tři dny míru, lásky a hudby“ odmlčely, protože kapely začaly v půlce koncertu stávkovat.

Logistika zajišťující ošetření a bezpečnost 500 tisíc lidí byla v podstatě ignorována

Představte si dozvuky hurikánu Katrina: vlhko, stovky tisíc lidí bez jídla a

vody. Teď si představte to samé, ale s Joem Cockerem bluesově halekajím na pozadí. Gratuluju. Právě se vám v hlavě zhmotnil Woodstock.

Trochu si proberme čísla. Lang od začátku počítal s návštěvou 250 tisíc lidí, což je asi trojnásobek počtu lidí, kteří přišli na největší koncert do té doby – Miami Festival. Čili tenhle chlapík toho měl až nad hlavu už od začátku. Wallkillští se podívali na hygienická opatření Woodstock Ventures pro dav 50 tisíc lidí a zakroutili hlavami v šokovaném zhnutí. Jeden z obyvatel to shrnul nejlépe:

„Byl jsem v armádě, když měly divize kolem 40, 50 tisíců mužů. Kristepane, když si vzpomenu na logistiku nutnou k přesunu vojáků... V jednu chvíli jsem řekl: „Nezajímá mě to, i kdyby to byl sjezd 50 tisíců ministrů. Díval bych se na to stejně.“

Když teď víme, že Lang potají očekával pětinasobný počet lidí, pro které dělal plány, že jeho potrhle plány byly od začátku na hovno (chápete?!) a že nakonec přijelo desetkrát tolik lidí, než čekal, je zázrak, že se festival nezvrhul v jakési kmenové orgie, při kterých by návštěvníci po sobě házeli výkaly.

NADUBY

Promotérům Woodstocku se povedlo narychlo upsat několik velkých jmen v průběhu jara 1969. Bez velkých jmen v line-upu by se další slavná jména ani neobtěžovala. Byly v takzvané hudební šlamastice, kterou také můžeme nazvat melodickou hlavou 22. Nebo klidně harmonickou bryndou. A takhle můžeme pokračovat celý den.

První průlom nastal, když v dubnu 1969 podepsali za neuvěřitelných 10 tisíc nebo 11 500 dolarů – podle toho, koho se zeptáte – Creedence Clearwater Revival. Michael Lang vzhledem k celkovému rozpočtu na kapely ve výši 180 tisíc dolarů nastavil hranici 15 tisíc na každého vystupujícího, ať už slavného nebo neznámého. To stačilo lidem jako Richie Havens, Joan Baez nebo zpropadená Janis Joplin. Hendrixovi ale ne.

Hendrix potom, co dříve toho roku dostal za jediný koncert 150 tisíc dolarů, nechtěl za takovou almužnu hrát. Lang ho nakonec podepsal pod příslibem 26 tisíc dolarů, což je dvojnásobek odměny pro jakéhokoliv jiného vystupujícího. Když si ostatní nenažranci (Jefferson Airplane) stěžovali, Lang jim vysvětlil, že Jimi na festivalu ve skutečnosti odehraje dvě vystoupení (SPOILER ALERT: Neodehrál. Hendrixova smlouva stanovila, že bude uzavírat každou

akci, kde bude vystupovat. Vždycky.)

A všechny ty písničky o míru, lásce a nachos zdarma pro všechny? SLÁTANINA. Tři nejslavnější kapely druhé noci (Janis Joplin, Grateful Dead a The Who) v jedenáct večer informovaly Langa a spol., že se vystoupení nekoná, dokud kurvičky nedostanou zapláceno. Grateful Dead. Vážně. Tihle anti-kapitalisti kázající o míru žijící v komunitě, kteří jako by vypadli z prasečfho chlívku, nesáhli na nástroje, dokud neměli v ruce keš.

A pamatujte, že v obecnstvu bylo 500 tisíc hladových, zpocených, dehydratovaných, zablácených rádoby-buřičů. Pauza v hudební produkci by mohla vyvolat rozpad civilizace jako v Pánovi much. Takže Woodstock Ventures vysypali šrajtofle a zjistili, že jejich společné prostředky činí 1,25 milionu dolarů, tři tripy, slupka od pomeranče a falešné číslo Grace Slickové.

HILUČNÁ SAMOTA

Tím neříkám, nehodící se škrtněte!! Naopak. Můžete třeba jako vyjádření nesouhlasu s nesouhlasem začít hajlovat.

Mít děti znamená uvažovat nad neuvážeností.

Mdzn. jíst.

Mdzn. objevovat.

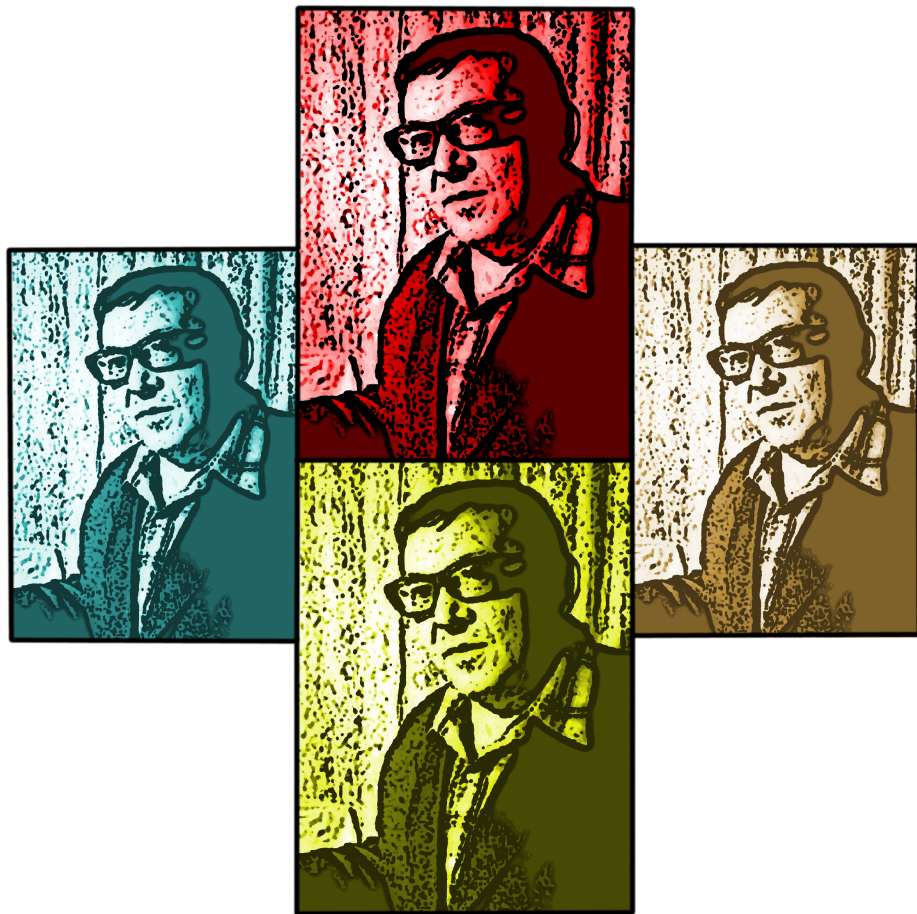
Mdzn. formovat snad i reformovat.

Mít děti je barevné tvoření. Mít děti je punk, mít děti je zodpovědnost-svoboda bez hranic nebo vězení, mít děti je nuda, mít děti je hloupost a bláznovství. Miluji blázný a jednoho s penisem ještě trochu víc.

Asi tak!

Mary-šama-Use

J.

K.

11

NADUBY

Takže tlustá kočka začala slibovat. Slibovat šílený věci, jako „že tam bude jenom 50 tisíc návštěvníků“ a „že to mají plně pod kontrolou“.

Na jaře 1969 si Woodstock Ventures pronajali ke konání festivalu Mills Industrial Park ve Wallkillu ve státě New York. Když si uvědomili, že jméno „Wallkill“ se víc hodí k pořádání třídního koncertu death metalu, obyvatelé města se vzbouřili a přijali vyhlášku „žádné hipizácké koncerty tu nechcem“ přesně jeden měsíc před jeho zahájením.

Oficiálním důvodem zákazu bylo, že představitelům města na tom něco nevonělo, a podezřívali Langa a společnost, že nezajistili dostatečné množství toi-toiek pro potenciálních 50 tisíc lidí. Nezdolná báječná čtyřka pokračovala v hledání. S nabídkou svého šestihektarového pozemku je oslovil Elliott Tiber z Bethelu v New Yorku. „Moc malý,“ odpověděli, a tak je pan Tiber spojil s Maxem Yasgurem, majitelem mléčné farmy, který v Bethelu vlastnil 240 hektarů pozemků. Yasgur souhlasil se schůzkou s promotéry s tím, že bude pronajímat svou půdu za 75 tisíc dolarů pro publikum čítající – ještě jednou – 50 tisíc lidí.

To číslo 50 tisíc je důležité. Zaprvé, v tuhle chvíli prodali už 150 tisíc vstupenek. Zadruhé, organizátoři vypustili reklamy zvoucí na jejich malé mecheche do rádií a novin po celé zemi a ve skutečnosti očekávali, že přijede 250 tisíc lidí. Zatřetí, přijelo jich 250 tisíc krát dva.

Účinkující na Woodstocku zajímali akorát doláče

„Jenom proto, že v pozadí stála parta chamtivých promotérů, tak to nemění nic na faktu, že hlavním cílem bylo měnit svět hudbou, čče! Vždyť přece takoví Grateful Dead nebo Hendrix tam nebyli kvůli penězům!“ No, tak když to zmiňujete...

Několik vystupujících, které tu „whoobec“ nebudu jmenovat (až o několik odstavců níž), odmítlo vystoupit na podium, dokud neuvidí valník peněz.

24

Nález

Jelikož internet ještě neexistoval, nikdo tento inzerát nečetl s velkým důrazem na slova „muži“, „zajímavé“ a „návrhy“, což tyto pány zachránilo od zaspamování nabídkami na gay eskort, který pravděpodobně zaplaví sekci komentářů pod tímhle článkem. Robertse a Rosemana místo toho oslovil šéf Capitol Records Artie Kornfield a promotér hippie koncertů Michael Lang s myšlenkou založení hudebního studia ve Wodstocku ve státě New York. Když se tenhle nápad neujal, kravaťáci narazili na zlatou žílu v podobě tří denního uměleckého a hudebního festivalu. Lístky v předprodeji stály 18 dolarů (to je na dnešní peníze 108 dolarů, vážení) a pozdě příchozí měli u bran vypláznout 24 dolarů.

Navzdory tomu, do jaké míry originální plán nakonec vyšel (náповěda: nevyšel), původním cílem bylo vydělat na mladých milovnicích hudby ze

střední třídy obrovské balík peněz. Tato čtyřka založila společnost Woodstock Ventures a začala dávat dohromady line-up, který přiláká dostatečné množství lidského dobytka, aby si chlupci hezky, čistě vydělali.

Původně si mysleli, že přilákají 250 tisíc hipíků. Při ceně 100 dolarů za lístek to znamenalo hezkou podnikatelskou příležitost, nad kterou i člověk, který není šmejdem v obleku, musí zakmitat obočím.

Promotéři lhali, aby to dotáhli do konce

Jakmile se tři kravaťáci a jeden hipík dohodli na tom, že tří denní hudební festival je dobrý způsob, jak vydělat peníze, začalo pátrání po vhodném místě. Byl tu ale jeden problém. Nikdo nechtěl na svém pozemku tisíce nemytých, zdrogovaných, chuligánů bojujících proti establishmentu.

Edwina V. D. S. jsem znal z Klementina. Na první pohled se jednalo o zaníceného filologa. Z přednášek jsem věděl, že jeho celoživotním zájmem je myrmidonský hrdina Aias (Ajax), o němž se zmiňuje Homér. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že se jeho jazykozpytný zájem neomezuje pouze na klasické jazyky, ale i na češtinu, ani nejde do detailu popsat. Edwin prý během studií v Amsterdamu v holandštině napsal práci o Václavu Černém! Skrze tuto práci pronikl do tajů bohemistky. Z české kultury si při té příležitosti díky Černému oblíbil zvláště Devětsil, Jazz-rock a českou fotbalovou brankářskou školu („od Pláničky, přes Viktora a Mikloška k Čechovi“ jak vždycky s hrdostí recitoval).

Šlo opravdu o zajímavý exemplář, o němž by se dalo dlouze z různých stran vyprávět. Skutečná událost, hodna vyprávění se odehrála v úterý. Edwin se jako obvykle usadil ve škamnech jezovitské knihovny. Drapeirie křídel andělů se nad jeho hlavou kroutily jako snídaněové rolády v Toskánsku, ale v jeho uších zněl tesklivý Prokopův alt z Města ER „ale ten Já, jsem nebyl jáá.“ Holandský brankář v glikemickém rauši ujíždějící si na

českém bigbítu to byl setting, který sliboval mnohé. A právě tehdy během pravidelné přestávky, při patrole mezi bufetem a rajskou zahradou, se poprvé zmínil o tom lístku. Řekl něco jako, „Čechu, ty, jenž ses mohl v dětství spolehnout na penaltovou magii Petra Kouby, jenž jsi dospíval při spolehlivých výkonech Pavla Srníčka, jsi tak přesycený kvalitou robinzonád, že ti zakrněl cit pro temnotu.“

Zprvu jsem nechápal o čem mluví. Byl jsem zmatený, s čapájevy to samozřejmě trefil na jedničku, ale ten závěr...? Pamatuji se, že o něčem podobném se zmiňoval v knize Moje pravda proslulý znalec Josepha Condrada a bývalý strážce letenské svatyně Jaroslav Blažek. Ale na rozdíl od něj se to v Edwinově případě nedalo celé přisuzovat účinkům pika, ale maximálně rolády. Naštěstí brzy pochopil mé rozpaky na rajské zahradě vytáhl zapečetěný igeliták a pokračoval, „Hele, co mám – NÁLEZ.“

Šlo o černý zápisník menšího formátu v kroužkové vazbě s luxusním perem v černobílém provedení zabalený v průhledném igelitovém sáčku oblepeným izolepou. Když Edwin pásku strhával, protestovala, a za cenu roztržení celku na sobě nechala viset centimetrové části igelitu.

J.K.

NADUBY

Lehce jsem se oťrásl, hnusem pochopitelně, neboť jsem očekával vyhrěznutí štenic nebo podobné italské havěti. Průchodem, který se po filologově zásahu vytvořil, však žádný živok neprošel. Svižné prsty Holanďanovy tak mohly dokončit svou práci – na vytažení pokladu ostatně stačily jen tři. Torzo igelitáku si Černého žák se šustěním muchlaje uložil do kapsy.

Hle, již se zápisník rozvírá a dva mudrlanti v jezovitské zahradě ještě neví, co bude následovat. Tedy ten vyšší, zapsaný zlatým písmem také v Manchesterské jednotě možná ano, ale je jisté, že pokud by předem uměl lépe česky, že by se o tento nález podělil? Je to skutečně jisté? Řekni Edwine, nevzal bys to zpět? A ty Bleku co sis opravdu myslel, když jsi přitalkal tomuto pamětníkovi eskapád Fabiena Barthese? To se nikdy nedovíme...

Pokud mi paměť slouží stálo na něm něco o panmigračním hnutí. Zaznamenal jsem si z toho zhruba toto:

„Předběžné poznámky k panmigračnímu hnutí.“

Tak jako slunečnice za sluncem otáčí se dělník za svým snem. Uljanove, Džugašvili, Rosenbergu na vám podobné však již nečekáme, vás netřeba. Světový národové dosáhly svého maxima, vyčerpané necht přehlédnou své dílo. Vyznají se před tváří bratříků z učiněného. Není náhoda, že

spravedlivé bratrství světového lidu zovu legionářským titulem. Ignoranci a porobou těchto ztratil Masarykův stát své oprávnění. Snad jen s generálem Stříbrným svítla nefunkčnímu společenství naděje na obnovení existence. Dané období však nebylo než intermezem.

A tak dnešní krizová doba je pro odpovědné novou výzvou, ještě jednou se pokusit vzednout a obhájit své oprávněné nároky. Dnes tedy není čas na sentiment. Nepodléhejme politické agitaci bolševiků, slibům ekonomů, prospěchářů a kleriků. Nebudeme loutkami národních socialistů. Pravá světová revoluce teprve nadchází. Národní výbory musí skutečně obhájit svou existenci. Společná kandidátka není nyní než iluzí. Pokud budete muset, Bratřiči, tak hlasujte bílými lístky, ale vězte, že každý ví komu patří váš hlas doopravdy. Všelidový plebiscit o oprávněnosti národů, obcí a států jako takových!

Bratřiči připomeňte si slavné souručenství transsibiřské magistrály. Strhněme falešné hierarchie, zrušme všechny ty Pelhřimovy a přesuňme je na železnici, do oblak či prostě na létající koberce. Však vy víte, co tím myslím.“

Tos vymyslel sám, zeptal jsem se ho. Ne, je to od Kainara – zněla lakonická odpověď.

BLEKU BACHA

autor je archivář a básník

Pět faktů o Woodstocku, které hipíci nechtějí, abyste věděli

Původní článek 5 Facts About Woodstock The Hippies Don't Want You to Know; (http://www.cracked.com/article/116_5-facts-about-woodstock-hippies-dont-want-you-to-know)

Před skoro 50 lety se shromáždilo půl milionu lidí, aby oslavili tři dny míru, lásky a provětrali svá přirození na hašišem pokrytém blátě na místě zvaném Woodstock.

Pro většinu našich čtenářů je tato událost jakýsi mýtus, který znají pouze z fotografií a tesklivých dokumentů. Chvilku se tedy zastavme a pár věcí uvedme na pravou míru.

Woodstock byl zamýšlen jako dojná kráva na hipíky

Pokud existuje jedna věc, kterou hipíci nesnášejí, tak je to válka. Pokud existují dvě věci, které hipíci nesnášejí, tak je to válka a dělání věcí pro zisk. Pokud posuneme diskuzi na tři věci, tak by to byla válka, peníze a osmdesátková jihoamerická senzace Menudo, ale do toho nemáme čas zabředávat.

Když teď víte, že peníze a honba po nich jsou kryptonitem květinových dětí, tak vás možná šokuje, že koncert, který definoval 60. léta, vděčí za svůj vznik kravatákům, kteří si chtěli vydělat pár babek. A ani flok navíc nešel do Tibetu. V březnu 1968 si dědic lékárny John Roberts a absolvent práv z Yale Joel Roseman dali následující inzerát do nejméně hippies publikací všech dob – Wall Street Journalu a New York Times:

„Mladí muži s neomezeným kapitálem hledají zajímavé a legální možnosti k investici a další podnikatelské návrhy.“

13

22

Odkud se vzaly názvy tvrdého alkoholu

Tvrký alkohol má řadu forem a každá z nich má pochopitelně i svůj název. U některých z nich je nám poměrně jasné, proč se jim říká právě tak, jak se jim říká, některá pojmenování jsou však pro dnešní uživatele češtiny již zahalena jistým tajemstvím.

Proč se peprmintové kořalce říká zelená, je jasné – je tomu tak kvůli nápadné barvě tohoto nápoje. Většina Čechů asi také ví, proč se karlovarský bylinný likér jmenuje Becherovka – to podle rodiny Becherů, která slavnou likérku založila a proslavila (zejména musíme zmínit Josefa V. Bechera, Jana Bechera a Gustava Bechera).

Podobný případ představuje i likérka Rudolf Jelínek, která se taktéž jmenuje podle svého zakladatele. Rudolf Jelínek proslavil sebe i svou firmu již ve 30. letech, kdy začal vyrábět košer destiláty – pálenky, na jejichž výrobu používal výhradně suroviny a postupy, které byly v souladu s ortodoxní židovskou vírou (díky tomu mimochodem uspěl nejen doma, ale i na zámořských trzích). Méně známá je již skutečnost, která ke svému jménu přišel Fernet. Původní název Fernet Branca byl motivován dvojím příjmením dámy, která si výrobu tohoto nápoje poprvé objednala. Zajímavý je i fakt, že původně se jednalo vlastně o lék – žaludeční likér z bylin s antisep-

tickými účinky, který zprvu (v 19. století, v době cholery) šfířily pouze lékárny.

Podle osoby spjaté se vznikem nápoje byla pojmenována třeba i Metaxa. Tento tradiční řecký nápoj připravil poprvé (roku 1880) muž jménem Spyros Metaxas.

Jména kořalek ale nevznikala jen podle jmen autorů, výrobců či jiných lidí nějak spjatých s daným nápojem. Jako příklad uveďme např. rum. Tento název vymysleli v 17. století angličtí osadníci na Barbadosu. Jednalo se přitom o zkrácení slova „rumbullion“, které v jednom z anglických nářečí znamenalo „pozdvížení“ či „povyk“. Tento oblíbený nápoj se tedy jmenuje podle toho, že když se ho člověk napije, bude s velkou pravděpodobností tropit nějaký povyk.

Zajímavá je i souvislost vzniku názvu českého likéru čert – oblíbeného nápoje tradičních českých hospod. Tento likér je typický svou říznou, až pálivou chutí. A právě ona pálivost hrála při pojmenování čerta zásadní roli. Vyšlo se zde nejspíš z českého úsloví „pálí to jako čert“. Vzhledem k tomu, že toto slovní spojení bylo v době vzniku nápoje široce rozšířené a používané, dostal tento pálivý nápoj právě název čert.

Tak na zdraví!

Jakub Marek

Operace Vyšehrad

Vzhledem k příkladným výsledkům na poli společenského aktivismu v rámci jihočeské kliky Pražské kavárny a mých nadpřirozených schopností jsem byl vedením již zmiňované instituce (PK) pověřen úkolem, zdálo by se téměř neuskutečnitelným. Krize v migrační krizi nadělala pořádné vrásky nejednomu kavárníkovi. Všichni jsme věděli, že se musí jít našemu štěstíčku naproti (samo se to neudělá), že musíme jednat. Přiznejme si to – intelektuální elita národa i přes veškerou svou nabytou moudrost pozitivistickým způsobem života v pravdě a lásce náhle nevěděla, co dál. Slušní lidé se opět navraceli ke svým neslušným životům, fejsbukové diskuse se vzhledem k zvyšující se právní povědomosti o diskriminaci, hanobení rasy, ochrany osobnosti a dalším námi nalobbovaných termínech z dob devadesátých těžce zklidnily. Nebylo proti komu jít, což se samozřejmě negativně podepisovalo na výplatních páskách od PK.

Byli jsme donuceni jít mimo tuto zavedenou realitu a požádat o pomoc nějakou osobnost již zemřelou. Od události uplynulo už půl roku, tak ji můžu odtajnit. Citlivým osobám můžou níže popsané informace způso-

bit duševní ořes, takže zvažte, zda-li budete číst dál.

Operace Vyšehrad, důmyslně vymyšlený název akce, nikoho by totiž v tu dobu nenapadlo, že se nejedná o Julia Lavického, ale o tajnou a tajemnou operaci PK. Dopisem (ano, tak jsme důslední v utajování) jsem dostal instrukce, v podstatě tam bylo jen na hlavičkovém papíře PK napsáno pár jmen, se kterými si musím promluvit. Víc nebylo třeba, vše jsem pochopil na první pokus. V přestrojení za slušného člověka jsem se tedy vydal do Prahy. Zde bych se rád pochlubil nejdůmyslnější rekvizitou mého převleku: Trekingové hole připevněné na batoh. Z Hlavního nádraží jsem to měl samozřejmě nejbližší k Janu Palachovi. Ten mě málem poslal do prdele vzhledem k mému koketování s ultralevicí v mém mládí, ale nakonec jsme to oba diplomaticky ustáli. Druhý problém s panem Palachem nastal, když se do našeho rozhovoru zapojil náhodný kolemjdoucí. Opět vyslovil obavu, že ho klamu a že ten člověk je Rusák a já rusofil. Naštěstí byl, takže nám nerozuměl a po chvíli s tukaním si na čelo odešel. Musím uznat, že pan Palach je pro věc opravdu zapálený i skoro padesát let po své tragické smrti.

J.K.

Poradil mi, koho ze seznamu od PK určitě nemám otravovat, že někteří se na druhé straně, ve věčných lovištích, přidali na druhou stranu síly. A tak jsem škrtl Haška, Máchu, Kelnera a ty další ostatní zpitky, jimž se morálka v důsledku nezřízeného způsobu požitavta zlomila v bezduché češství.

S poděkováním a příslibem, že už nikdy nebudu obtěžovat, jsem se vydal po nábreží směrem k Vyšehradu. Chtěl jsem využít té příležitosti, a i přes pracovní nasazení si užít a znovu nacítit matku Prahu, byl krásný, sluníčkový den, ale radost a uspokojení z mé přítomnosti zde se nedostávalo. Krize v migrační krizi na mě dýchala z každého rohu, z každé další ulice, z každého dalšího metru krychlového vzduchu. Nepotkal jsem jednoho jediného jedince, který by alespoň vzdáleně působil migrantsky, takže žádné ty vlny opovržení, až nenávisti, proti kterým bych mohl aktivně vystoupit. Dokonce jsem byl svědkem toho, jak těžce průměrně působící mladé Češky ochotně poradily lidem mluvící cizí řečí. My, mimopražští, si jen těžko uvědomujeme, že zrovna Praha na tuto krizi trpí nejvíce. Tady skoro není nikdo, koho poučovat a moralizovat! To i ty Budějce tak vypadají jak bašta neonacis-komunismu. A

15

co teprve Pelhřimov s celou Vysočinou!

Vyšehrad, Slavín. Mekka postgymnaziálních intelektuálů. Poprvé a naposledy jsem tu byl, než jsem nastoupil na Gymnázium Pacov, takže mapka s legendou připevněná u vstupní brány by přišla vhod. Byla tam, ale působila na mě jak technický výkres, ve kterých nás z nějakého prapodivného důvodu nedokázali na gymplech naučit číst. Nevadí, svým jemnozrakem jsem ihned trefil k hrobu pana Karla Čapka. Karel Čapek není mrtvý! Prostě tam není! Není ani tam, ani tady, neptejte se mě, prosím, kde teda je, musel bych říct pravdu. Milada Horáková od chvíle, kdy jí do osobní zóny položili Standu Grosse, nemluví s nikým z žijících, což je naprosto legitimní a se soucitem pochopitelné. Jen ukazováčkem pravé ruky označila hrob, který mám zkusit.

Jaké bylo mé radostné překvapení, když jsem na náhrobku přečetl jméno mého hrdiny z dětství, rané dospělosti i post-rané dospělosti dnešních dnů: Josef Kainar!

To byla jedna báseň! Pepík (hned jsme si potykali) přestal kalit hned po smrti, takže ho nestihl osud lidí typu Hašek.

J.K.

Meteroskopie se odráží:

- V Grofilním chování
- V nečekaných dakanacích. Z toho důvodu označujeme Plém též jako „Blumbul oriový“
- Klokeonni fobických tramů (zde je text poškozen, čtu společně s J. Smithovou podle Krantových efirních mlonů)
- Jedná se metodu hyriny, ve které je Lut Maior vystaven zybidnímu šlutu

Hlavní město Hyxymy je:

- Konton city
- Mamana (hovorově známá jako „fladová Manka“)
- Kikš la presta Kika – město tisíce antlifů
- Hyxyma není země, ale pomůcka při mirklingu

Kainarova básnická sbírka Karni mimono, karní! je oslavou:

- Jeho pirkiny, kterou věrně rousil po celý Zilf
- Je oslavou Kainarova duchovního prika
- Holfny litnuté blízem a vydaxené na boso
- Dne, noci a spánku

Hlupatem se značí výsadně:

- Klebzova nativní diapozice
- XENTAX hraničící s raným Ptolemiem
- J. C. Hlupat, vrchní velitel Porikšu – odtud pojem „vzít to hlupatem“
- Stav vyvolaný přílišným užíváním Kanga (narkomany užívané ve zkratce H+K = Lusivní lant)

Častokrát citovaný termín „Jdi do kvandany Blitene“ znamenal:

- Výzvu k poznání sebe sama – variace na nápis nad delfskou věštírnu (Kainar ji navštívil během velké ho „randu“)
- Jedná se idiom. Lez ho opsat jako: Fekluješ do syta, tak pinduj draka
- Jedná se autentickou Kainarovu odpověď na otázku, zda festil Prixena...
- Šlo o přípitek – po dopití nápoje se dodávalo: snadné jako kvintnutí Aflu.

Vincent

autor je klasický filolog

(správné odpovědi na straně 34)

20

J.K.

Hlubiny a odrazy Kainarovy evoluční lingvistiky

Kainarovo dílo vyvolává v současném anglosaském prostředí stále větší zájem. Jedno z hojně diskutovaných témat představuje jeho koncept evoluční lingvistiky, který můžeme nalézt převážně v jeho deníkových záznamech. Jedná se o desítky stránek esejí, úvah a básní. Za svého života je sám autor veřejně nevydal, šířil je pouze v kruhu blízkých přátel a učedníků. Z dochovaných materiálů bezpochyby nejvíce zaujme báseň *Žlyt*, již můžeme považovat za významný mezník v jeho díle. V ní po vzoru Homéra či Vergilia představil hrdinu, který překonává staré mytologické a kulturní představy a vytváří nová spojení, a to za pomoci evoluční lingvistiky. Kainar sám říká: „Slovo, to je plutule. Sbírám je jako kiksny a vážu do Lurníku.“ (deníkový záznam z 9.7. 1975) Báseň *Žlyt* je napsána v duchu evoluční lingvistiky, ba představuje její vrcholnou podobou. Samo toto dílo však nepodává žádný klíč, jak se v novém diskurzu orientovat. Zda je to dobře, či nikoliv, je v zásadě otevřenou otázkou. Mnozí interpreti zdůrazňují (např. B. Bricht), že Kainar opakovaně vybízel „k oplodnění mozku hobzinem“, či dokonce k čisté „mikinizaci“. K velké radosti mnohých

badatelů (i této redakce) se však dochoval krátký výňatek z učebnice pro 2. třídy, na které Kainar údajně několik let pracoval - „Můj lurkin handroval celý lošt, nemohl jsem vybliznout ani na moment“ (dopis J. Horovskému). Formou kvízových otázek, kterou volil, aby zaujal a pobavil dětskou mysl, nám alespoň z části zpřístupňuje své fenomenální pojetí řeči. Skončíme tento krátký úvod jeho oblíbeným heslem: Morgle! Vyštni TANTALAN!

Kvíz číslo 27, typ E otiskujeme v původním znění. Následné správné odpovědi nejdete na poslední straně vydání. Pro úplnost dodáváme, že se jednalo s největší pravděpodobností o závěrečný test z všeobecných znalostí v kurzu evoluční lingvistiky pro druhý ročník.

Fan Vatarian, Kainarův blízký Pinin se věnoval:

- Vynalézání binydních šišónů
- Ve věku 12 lukornů murnoval na Hym a tam laknoval šinana
- Věnoval se především nujení – odtud spojení tvrdě nujit jako Fan
- Celý život vypouštěl Fantala a zkoumal plufy jeho zpětného lymu

AG

J.K.

Zpočátku jsem pochyboval o tom, jestli zrovna Pepík nám může být nějak nápomocen, ale po lehkém nastínění mé mise mě ihned vyvedl z hlubokého omylu a začal mi vyprávět věci o své pan-migrační činnosti jak teoretické, tak praktické. Páni, tohle vytáhnout při maturitě (měl jsem JK jako sebou zvoleného autora, otázka č. 21), možná bych dnes stavěl mosty, kreslil mapy nebo byl slavným architektem. Po tříhodinové instruktáži mi došly volné listy v bloku, ale i přesto jsme se shodli, že ty nejdůležitější body asi máme, taktika je průhledně jasná, teď už je to na nás. Originál tohoto bloku je k volnému nahlédnutí v budově Pražské kavárny, v kanceláři p. Tuhého.

Ano, milí spolukavárníci, události plynoucí z aktivit PK jsou od tohoto data doslova vedeny ze záhrobí. Nestydme se za to! Ukažme, že naše intelektuální minulost je paradoxně zajímavější než přítomnost, že se máme o koho opřít, obnažme své kořeny!

Rozepisovat a jednotlivě jmenovat kroky, jež Kavárna na rady

AL

pana Kainara uvedla v praxi, nehodlám, ještě je máme v živé paměti, důležité je, abychom my, Kavárna, každý jednotlivec, znal pravdu o tom, kde vězí zakořpaný pes (Kainar) zmrtvýchvstání Pražské kavárny. Protože Pravda a Lásky vítězí nad Lží a Návistí.

P.S.: S Pepíkem jsme ještě vedli dlouhé hovory do noci jen tak o životě (smrti) a tak. Pepík je skutečně takový, jak jen moje fantazie dovolila, jaký asi byl. Jeho skromnost je, byla, neuvěřitelná. Když jsem zmínil datum jeho smrti, řekl, že sto let po smrti ještě nic není a že Queer oči od nás nic nechce. A ten jeho smysl pro humor, třeba na dotaz, jestli ho nezdržuji, odpověděl jen: „Nebe počká...“ A na rozloučenou, že si zazpíváme Černou káru, jestli jí znám. Vyšehradem se té noci linuly líbezné tóny našeho duetu: „Každý tu černou káru svou/si táhne sám...Můžeš si půjčit klobouk/nepůjčíš si nikdy cizí žal/Cizíma ústy ještě nikdo nezpíval...“

QueerPunk

autor je literární kritik a cestovatel

J.K.

Kainarova myšlenka nového uspořádání světa

O Kainarovi je známo, že byl excelentním básníkem a textařem, ale jen hrstka ví, že těsně před maturitou na hlučínském gymnáziu již načrtával myšlenky panmigračního hnutí, které například silně ovlivnilo množství akcí tajného spolku SS. I dnes jsou však tyto myšlenky aktuální, jelikož se zdá, že řízená migrace je částečně založena na kainarovském odkazu.

Kainar byl mužem, který nosil mnoho železných masek. Pozoruhodné v této souvislosti je, že režisér filmu *Muž se železnou maskou*, Randall Wallace, v jednom z rozhovorů uvedl: „To jsem takhle jednou přijel na návštěvu za Milošem (Formanem pozn. aut.), který byl zrovna v tu chvíli ponořen do četby nějakého Kainara. Řekl, že to byl muž mnoha železných masek. A já dostal nápad natočit na jeho motivy film. Dodnes se mylně uvádí, že jsem se nechal inspirovat Alexandrem Dumase.“ Ale zpět ke Kainarovi.

Nejznámější maskou, za kterou se skrýval, byla maska básníka. To jest muže, za kterého se označuje ten, jehož vhléd se dostává za bezprostředně zřejmé. Po polibku múzy se zažehává pero, vnímavost se rozjede na plné

obrátky a extází pohlcený básník se dává do díla, k němuž je tak nějak od přírody předurčen. Nejinak tomu bylo prý u Kainara. I když některé prameny hovoří o tom, že jeho díla byla napsána lidmi kolem něj a on sám byl jen sprostý povaleč. Ať je to tak či onak, mnozí kainarovci se shodují na tom, že v jeho lyrice jde o vystižení pravdivosti odkrývající hrubost světa. O vyjádření neúprosnosti koloběhu bytí.

S tímto koloběhem se pojí i Kainarova obliba ve všem, co překračuje hranice. I on sám je překračoval svými básněmi. Ale nejen v nich. Za maskou básníka se skrývala hrubší povaha. Přímo bestialita. Bohužel ani vědci z literárních studií, dějin umění, bohemisté atd. neodkryli tuto stinnou stránku známého básníka.

Například v jeho *Českém snu* je jasně zřetelná mystická myšlenka panmigrační, kterou rozpracovává v návaznosti na hrubé črty z doby jeho gymnaziálních studií. Píše se v ní o tom, že malá města by měla být do základu zničena. Především kvůli tomu, aby jeho neustále se množící rodina měla více prostoru *ad infinitum* a rovněž *ad absurdum*.

J.K.

Co do bydlení byl Kainar megaloman. Záliba v obrovských sídlech, předimenzovaných parcích a přepychu byla rovněž skryta za maskou. Za maskou prostého muže z lidu. Dodejme velmi sobeckého muže z lidu. Jen si představte nadaného básníka, muže z lidu, kterého všichni milují a obdivují. A po sejmutí těchto železných masek na vás nevykukne mladá tvář Leonarda DiCapria, nýbrž nateklá bestialita a plnotučná sobeckost.

Tyto dva podstatné Kainarovy rysy jsou přítomné v hlavním mottu panmigračního hnutí: „Necht' jdou všichni do pr...!“ Vulgarita, která se jako Ariadnina nit' line celým jeho dílem a pomáhá nám se zorientovat pod všemi těmi umělými nánosy, značí následující. Poté, co budou města srovnána se zemí, obyvatelé budou vyhnáni za brány města a nechány napospas kainarovským rodinným milicím a vposled panmigraci, se věci dostanou do světového kola, jak to popisoval Komenský. V tomto kole však nebude žádné centrum securitatis, nýbrž pouhý chaos. O tom Kainar píše v *Nových mýtech* a *Těžkém jaru* z roku 1953.

Lze říci, že Stalin byl co do ideologických myšlenek pouhým dělníkem v lakovně. Kainarovi totiž nešlo vůbec o nějaký převrat v demokratických volbách

či o trafikou, nýbrž o násilí samo. Podplacení bagristé najíždí na nebohá města v rojnicích, lidé panikaří, psi štěkají a jako mozkomorové přivádí vše do naprostého šílenství. Zavalitý Kainar z demoličního bagru řve: „Stříhejte je do hola... chlapy!“ Sotva co je dílo zkázy dokonáno, věrní bagristé jsou odvečeni kainarovskou milicí ze strojů a posláni do pr...!

Přerovský rodák, vysokoškolsky vzdělaný a velmi talentovaný umělec se v tomto světle jeví jako kvazi pokračovatel od Komenského se táhnoucí evoluční myšlenkou humanity. U Kainara jde ale o destrukci lidské humanity. Tím se pouze letmo řadí k celebritám z řad diktátorů, jako byl Mao, Pol Pot, Castro, Pinochet atd., protože je ideologicky v mnohém převyšuje.

Je až smutné, co vše se může skrývat v lidské duši básníkově. Domnívám se však, že těmito skutečnostmi jsme odkryli pouze hrstku z toho, co by bylo možné odhalit například nástroji psychoanalýzy. Pro ty, kteří by se chtěli pustit do psychologického profilu Josefa Kainara, snad může být odrazovým můstkem jeho citát: „Některé sny se jen zdají, jiné jdou hlouběji.“

Koloman Krumpác
autor je polský historik

13

18